

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ

(Πίνακας του Λ. Σκιφόνι)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΔΙ

"Ένα φειδάνι γυνάλινο, γαλάζιο άνοιχτό, ψιλό, τιποτένιο..."

Τήν πρώτη φορά πού τὸ εἶδα στὸ χέρι τῆς ἀρφαδωνιαστικῆς μου— αὐτὸ ἐγγνώρισα τὴν Μαίρη—εἴτα :

— Τὶ φτωχὸς βραχιόλι ποὺ φορεῖ! Εγὼ πρέπει νὰ τῆς ἀγοράσω

ενα καλύτερο...

Καὶ οὲ πρώτην εὐκαιρία, τῆς Παναγίας ἀνήμερα, τῆς πῆγα, ἔνα βραχιόλι κομψό, ὅμορφο, ἀπὸ κοράλλι, καὶ χρυσάφι, φειδάνι διως καὶ αὐτό, γιατὶ—νὰ τὸ κονύφω δὲν θέλω—νηστερ' ἀπὸ τὴν ίστορία τῆς Εἴναις, δὲν βρίσκω γιὰ γυναικα σύμβολο πιὸ κατάληλο.

Μοῦ ἔδειξε τὴν μεγαλείτερη, τὴν ἐρωτικώτερη χαρά. "Ἐγινε καταχώκηνι σάν τὸ κοράλλι, καὶ σάν τὸ χρυσάφι ἀστραψε τὸ γαλανό της βλέμμα, ἀνάμεσ' ἀτ' τὰ μαρχόν ματοτίνορα, καὶ ὡς εἰλέ κατεβασμένα τὰ μάτια στὸ ἀνοιχτὸ κοντὸ τοὺς στολιδιού. Τὸ πῆρε, μὲ φίλησθε δερμά καὶ τοπριψε.

Περίμενα τὴν ἄλλη μέρα πῶς θὰ τὸ φορέσῃ. Τίποτε. Τὸ γυάλινο βραχιόλι στὴ θέση του. Μοῦ φάνηρε καλὸ νά μήν κάμω λόγο γι' αὐτό. Κάποια προαίσθησι μοῦ ἔλεγε διτὸ τὸ πρᾶγμα ἡταν σοβαρώτερο ἀπὸ μάνη ἀπλῆ σύμπτωσι ἢ ἀξιοσυγχώρητη λησμοσύνη. Μά σὲ δυότρες ήμέρες δὲν ἔβασταξα καὶ είτα μὲ δῆλη τὴ φυσικότητα τοῦ κόδιου:

— Μά, καῦμένη Μαίρη, σοῦ πῆρα ἔνα βραχιόλακι... Γιατὶ δὲν τὸ φορεῖ;

Μ' ἔκντταξε μ' ἔκπληξη, σάν νά μὴν κατάλαβε διόλου τὶ τῆς είτα. "Ἐξακολούθησα:

— Γιατὶ ἐπιμένεις νὰ φορῇς αὐτὸ τὸ φεύτικο;

Γρήσεις τὰ μάτια της ενθύς πρὸς τὸ βραχιόλι. Τὸ κνήταξε κάμποσην δρα σιωπήλη καὶ ὑστερα ἐκάρφωσε πάλι τὰ μάτια της ἀτάνω στὰ δικά μου. Τί χρῶμα είχαν ἐκείνη τὴν δρα δὲν ξέρω. Γαλανὰ βέβαια δὲν ήσαν.

— Δὲν σ' ἀρέσει; μὲ φωτήσεις.

— Είνε τώρα πρᾶμα' αὐτὸ νά τὸ φορῆς; ρώτησα κι' ἔγω.

— Καλά... 'Απὸ αὖριο θὰ φορῶ τὸ δικό σου. Αὐτὸ ηθέλα νὰ τόχω ἔτσι, γιὰ καθημερινό. 'Αλλ' ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσει...

Σταμάτησε καὶ κύτταξε πάλι τὸ γυάλινο φεῖδι.

— Καλά, ξαναεῖπε, ἀπὸ αὖριο θὰ φορῶ τὸ δικό σου...

— Ή ὅμη της, καὶ ὡς καὶ ἡ φωνή της, ήταν λυπητερή. Ή ἀπόφασί της ἐκείνην ἐφανίσταν σαν θυσία στὴν ἀγάπη μου. Τόσο, ποὺ ἐσκυνα καὶ φύησα τὰ ξανθὰ σγουρά μαλιά ποὺ ἐσκίαζαν τὸ γαλήνιο μέτωπό της...

Τὴν ἄλλη μέρα—ξ, πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ;—δὲν ἐφοροῦσε τὸ βραχιόλι μου νὶ Μαίρη. Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς τώπα ἀμέσως:

— Τὸ βραχιόλι;

— "Α, ναί, καῦμένε, τὸ ξέχασα. Νά πάω ἀμέσως νά τὸ φορέσω... Ή οχι... Ποῦ νὰ φάγω τώρα! Τὸ φορῶ ἀπὸ αὑθιο...

Τὴν ἐπίστεγα καὶ τὴ φέρησα.

'Αλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πάλι τὰ ίδια... Μὲ πείραζε, θέλησα νά τῆς τὸ πῶ, ποβήθηρε μὴ τῆς μαλήσω ἀσχημα, καὶ σώτασα. Καὶ δόσ ξέβλεπα τὸ γυάλινο βραχιόλι στὸ χέρι της, τόσο τὸ πείσμα μου μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε, καὶ τόσο μ' ἐπνιγέ ὁ θυμός—ὅ υμύδος τοῦ ἐρωτευμένου ποὺ μὲ τὸ πότερο ξανθίσει—καὶ τόσο ποβηδούν νά μαλήσω, καὶ τόσο ἐβίαζα τὸν έαυτό μου νά μὴν καταδεχτῶ νά κάμω πεύν τὴν παρατήρησα, οὗτος νὰ δείξω πῶς ξέω τίποτε.

"Ἐτσι πέρασαν ἡμέρες πολλές, χωρὶς νὰ λέην ή Μαίρη γιὰ θυμηθῆ τὸ βραχιόλι μου. "Ἐφανίσθησαν διως κι' ἐγὼ σάν νά είχα ξέχασει τὸ δικό της. 'Αγάπη κι' ἀρμονία δον θέξ. "Πιθελα τότε νά κάμω ἔνα ταξιδιό, νά λείψω στὴ Σύρα ὀχτώ-δεκα μέρες. Καὶ τὴ βραδειά ποὺ ἐφευγα, τῆς είτα, ὑστερ' ἀτ' τὸ τελευταῖο φίλι τοῦ ἀτοχιαρετισμοῦ, οχι χωρὶς ἀγῶνα:

— Μαίρη, σαν θὰ γνωσίω, θέλω νά φορης τὸ βραχιόλι μου!

— Καλά.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

— Ναί,

— Στὴν ἀγάπη μας;

— Στὴν ἀγάπη μας.

"Ἐπρόσφετο μὲ τόση σταθερότητα τὸν δροκο, διστε μ' ξαπέα νὰ φύγω μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή: "Αν, τὸν καιρὸ ποὺ γύριζα, ή Μαίρη δὲν φοροῦσε πάλι τὸ βραχιόλι μου, θὰ χαλονσα τὸν ἀρραβώνα.

"Ἐπιλεγχάρησα ἐπίτηδες τὴ βραδειά ποὺ ἔφευγα ἀτ' τὴ Σύρα. Τὸ ἄλλο περι ήμουν στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνια-

στικής μου. "Ετρεξε μὲ χαρὰν ἀπερίγραπτη νὰ μὲ ὑποδεχτῇ καὶ μοῦ παρουσίας καὶ τὰ διὸ τῆς χέρια. 'Αλλοιμονο ! στὸ ἔνα φοροῦσε τὸ βραχιόλι μου, στὸ ἄλλο τὸ βραχιόλι της..."

Τί νὰ πῶ; Τί νὰ κάμω; Καὶ νὰ μὲ βλέπῃ ἡ κατεργαφοῦλα μ' ἔναν τρόπο, μ' ἔναν τρόπο σάν νὰ ἥθελε νὰ μοῦ πῆ: «Βλέπεις πῶς ἔμεινα στὸ λόγο μου; »Ελα λούπον, φίλησε με πάλι, ἀχάριστε ! Τὴν ἐφίλησα πολλές-πολλές φορές...

— Δὲν εἰπαί τέστοις ὅμως ! τῆς εἴπα πρυφά σὲ μὰ στιγμὴ εὐκαιρίας.

— Τί ;

— Σου εἴπα νὰ βγάλης αὐτὸν καὶ νὰ φορέσης τὸ δικό μου... «Οχι νὰ μοῦ κονδύλισας καὶ τὸ δύο...

— «Οχι, όχι ! φώναξε μὲ δύναμι. Μάρτυς μου ὁ Θεός. Μοῦ εἰπες νὰ φορέσω τὸ δικό σου, μὰ όχι νὰ πετάχω αὐτὸν ποὺ φορῶ...»

— Καλά, μ' ἄν σου τολεγεις τώρα;

— Χι ! ἄν μοῦ τολεγεις τώρα;

‘Εσίμωσε τὰ χεῦλη της σ' αὐτή μου:

— Δὲν θὰ σου ἔσκανα τὴν χάρι !

Τινάχτηκα, σάν νὰ μὲ δάγκωσε τὸ γυάλινο φεῖδι, ζωντανεμμένο.

— Μὰ γιατί; είπα. Είνε τάχα μεγάλο πράγμα νὰ μὴν ξαναφορέσης ἔνα βραχιόλι ποὺ δὲν μ' ἀρεσεῖ; «Οχι γυάλινο, μᾶς διαμαντένιο νὰ ἥταν...

— „Ελα, πάψε ! Αφοῦ τὸ θέλεις, θὰ σου γίνη κι' αὐτό. Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ φορῶ μόνο τὸ δικό σου...

Τότε, ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμὸν μου γιὰ τὴ μεγάλη θυσία, ἔσκανα τὸ λάθος νὰ φτωσθω :

— Ποιός σου τὸ χάρισε, ἀλήθεια, αὐτὸν τὸ βραχιόλι, ποὺ κάνεις τόπον φασαρία;

Δὲν ἐξοκκινίσε, δὲν ἐκιτρίνισε. Μόνον ἡ γλῶσσα της μετερδεύτηκε λαγῆ :

— Δὲν ἔξω... δὲν θυμοῦσαι... «Α, ναι, ὁ ματαπᾶς μοῦ τὸ ἀγόρασε... Είνε χρόνια τώρα...

Δεύτερο λάθος δικό μου, σπουδαίωτερο. Βρέπηα τὸ ματαπᾶτης παραμέρα καὶ τὸν ωτότσα :

— Έκεινο τὸ βραχιόλι τὸ γαλάζιο, ποὺ φορεῖ ἡ Μαίρη, τὸ ὄμορφο ποὺ είνε. Σείς τῆς τὸ ἐπίρρωτε; «Ο ματαπᾶς ἔβασε τὰ γυαλιά του, τὸ κότταξε—πρώτη φορά βέβαια τὸ ἐπόρσεχε—καὶ μοῦ ἀτοκύθηρε :

— „Οχι, παιδί μου.

Καὶ ὑστερό ἀπὸ λίγο πάλι :

— „Α ματά, όχι !

Απὸ ἐξέρη τὴν στιγμὴ τὸ φεῖδι ματήκε μέσα μου. Μ' ἔπιασε μιὰ τέτοια ζήλεια, ποὺ δύσκολα θὰ πιστεύα πῶς ημοντινάνος νὰ τὴν αἰσθανθῶν γιὰ τὴ Μαίρη. «Η τὸ βραχιόλι θὰ ἔφενες ἀπὸ τὸ χέρι της, η θά την ἀφίναι, θὲ πέμψαινα, θὲ αὐτοκονοῦνα... Είλη αἴσθησης ἀπερίγραπτη. Στὴν ψηκή μερικῶν ἀνθρώπων ξυντά καμιάνια φορά ἔνας 'Οθέλιος, πολὺ τρομερότερος απὸ τὸ Σαιξηπόριο. Η ζήλεια γιὰ τὸ παρελθόν τῆς ἀρδαβωνιαστικῆς των...»

Τοίχο λάθος δικό μου—ἄ καὶ εἰνε περιττό νὰ τὰ μετρῶ ἀπ' ἔδω καὶ μπάσες. Τὴν ξανάπιασα καὶ τῆς είπα :

— Μαίρη, τὸ βραχιόλι νὰ τὸ βγάλης... Μαίρη, κάτι ξυαθά γι' αὐτὸν τὸ βραχιόλι. Αὔριο ώρισμένως νὰ μὴν τὸ ίδιο πειτὲ στὸ χέρι σου... Μαίρη, ἀν ἐπιμενεῖς, θὰ κάνω καμιάνια τρέλλα...

Περίμενα νὰ μὲ φωτήσῃ τὶ ξέμαστα. Τίποτε. Σάν νὰ τὸ ἐτρόμαξαν ἡ φωνή μου, δι τρόπος μου, ἀπόμενε ἄλλην καὶ μ' ἔβλεπε μὲ ἀπορία. Τὰ μάτια της ησαν γαλανά, γαλανά σάν οὐράνιος καθαρός. Αὐτά μὲ μετασχάσαν λίγο τὴ στιγμὴν.

“Εντεκα μέρες—τὶς μέτρησα μιὰ-μιὰ μὲ τὸν πόνο μου, μὲ τὸ μαρτύριο μου—ἔντεκα μέρες μὲ κορδύδεψε πῶς θὰ βγάλη τὸ βραχιόλι. Ποῦ τὰ εἴδισε τόσα ψεύματα, τόσα καμιώματα !

Σύμερα τοῦτο, αὔριο τὸ ἄλλο. Πότε θήμωνε, πότε ἔκλαιγε, πότε φεγγίσε, πότε σώπανε, πότε φιλαυρούσε. Καὶ τὸ καταρμένον στολίδι πάντα ἔκει, στὸ ίδιο μέρος, σφίγγοντας μὲ τὴ λιγνή του, τὴ χλωμή γαλοζάδα, τὸ κάτασπορο κρεόλικο τῆς ξανθής κατεργάρας.

Καὶ ὀπαντένε τὰ χέρια καὶ τὸ ἔβασε ματά μὲ τὸ ἄλλο, τὸ φεῖδι τὸ γυάλινο μὲ τὸ φεῖδι τὸ κορδαλλένιο, ἐνόμιζα πῶς ἔσωντάνεναν, πῶς ἔθερεναν—θεραύη ζήλειας ἐρωτήκεις καὶ τὰ δύο—καὶ πῶς τὸ γύρευε νὰ φάη τὸ ἄλλο. «Α, ναι, ἐπερπετε νὰ λείψη ἔνατο ποὺ δύο...

Τῆς τάπα, δηλαδὴ τῆς τὰ ξανάντα. Κάθε φορά τὰ λόγια μου ἄλλαζαν. «Η ίδεα μου ἀπ' τὴν ἀρχή ήταν ἡ ίδια :

— Τὸ θέλω... Ἀπὸ αὔριο θὰ φορής ἔνα μόνο βραχιόλι, 'Ακούς; Διαλέξεις σ' άποιο ἀπὸ τὰ δύο θέλεις. Καὶ ὑστερά θὰ διαλέξω μὲ ἔγω !

Μὲ ἀκούσε. Τὴν ἄλλη μέρα φοροῦσε ἔνα, Μά... όχι τὸ δικό μου!

“Έγινα ξέω φρενῶν. Φώναξα, μάρισα, κτύπησα τὸ γρόθο μου ἐπάνω στὸ τραπέζι, πόσα είπα κι' ἔγω δὲν ξέω. 'Η Μαίρη περίμενε ησηκή, καὶ ἀφού σ' οώπασα μοῦ είπε σοβαρή, σταθερή, χωρίς τοσκίσματα καὶ μισόλογα, σάν ἀντρας πειτεί καὶ όχι σάν γυναίκα :

— Ακούσε, Γιφενέες ἔνα πράγμα ποὺ δὲν γίνεται. Αὐτὸν τὸ βραχιόλι

ποὺ βλέπεις, δὲν μιτωρῶ νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ χέρι μου. Σοῦ κάνω τὴ χάρι νὰ μὴ φορῶ μαζίν καὶ τὸ δικό σου, ἀφοῦ αὐτὸν σὲ πειράζει, μὲ τίποτε περισσότερο. Θὰ τὸ φορῶ δύστης, καὶ μὲ τὸ βραχιόλι αὐτὸν θὰ μὲ βάλουν σπὸν τάφο. Μή ξητήσεις νὰ μάθης ἄλλα. Δὲν θὰ σου πῶ ποτέ. Μόνον δὲν βρίσκης τὴν ἀτόφιασι μου ἀνάρμοστη, τί νὰ σου πῶ ποτέ. Πάρε τὸ δαχτυλίδι σου πίσω. Θὰ μὲ λυπήστη πολὺ ἔνα τέτοιο πράγμα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολὺ, καὶ θέλω γὰ ξήσω μαζίν σου. 'Αλλ' ἀπὸ πρόσευπτα νὰ μὲ στερήσης τὸ βραχιόλι μου, δὲν προτιμήσω νὰ ξήσω μοναχή μου. Αὐτὴ τὴν ἔξηγηση είχα νὰ συῦ δώσω. Τώρα κάψε δι τὸ θέλεις...

Είλης ἀγάγηκ γιὰ σᾶς πῶ πᾶς τὴν ἀγαποῦσα; «Ω, τὴν ἀγαποῦσα. Ειδενή, πῶς ἀκούνα χωρὶς διαμαρτυροῦσαι δι τι μοῦ είτε; Πῶς βρέπηα γιὰ μάτια στηνή τὸ μιστήριο ἐμμισθροῦ καὶ ὀνκιστρα νὰ τὸ σεβαστῶ; Πῶς δὲν πήρα τὸ δαχτυλίδι μου πίσω; καὶ πῶς ἔμενα πάλι κοντά της; «Ω, ναι, τὴν ἀγαποῦσα...

“Ως τὴν ήμέρα του γάμου, καὶ κάπιτοσο ὑστερα, δὲν ἔγινε πειρά λόγος γιὰ τὸ βραχιόλι. Τὸ είχα πάρει ἀπόφασι νὰ σωπαίνω, καὶ ἀρχικα σχεδόν νὰ συνιδύω τὸ στολίδι ἐκεῖνο τοῦ σκανδάλου. Δὲν ξέρω δὲν η πολλὴ ἀγάπη εἶπνε τὴ ζήλεια, μᾶ στὸ βάντος τῆς καρδιᾶς ἔτοιμης εἶπεφα μάτι ελπίδα—τὴν τολμηρότερην ἴωσ ἐλπίδα ἀπὸ σημειώσαν τὰ στήπη ἐνός τρελλού : Ἑλπίζα πῶς μιάνημα μὲ τὴν ἀγάπην μου θὲ νικώνα τὴ Μαίρη, πῶς μιὰνημα τὸ δικό μου φανερώση νὰ έδωσε καὶ πονάσει λόγο περιφρακτικό. Καὶ-ή Μαίρη μοῦ ἔφριγκε μᾶ ματιά, σάν νὰ μοῦ ἔλεγε: θυμᾶσαι τὶ μοῦ ὑποσχέθηρες;

Η ἀλήθεια είνε πῶς μοῦ πέιραξε καὶ τώρα τὰ νερά μᾶ κίνησι ιδιαίτερη, πῶς είχαν ἀποτήσει ή Μαίρη, κύνημα τρόμου ἀσυνεδρίτου, πῶν ἔκρυψεν ἔξαφα τὸ χέρι της ή τὸ σκέπταζε μὲ τὸ ἄλλο, σάν νὰ ἔκινδυνε μὲ τὸ παραμυθό τὸ βραχιόλι της τὸ γυάλινο καὶ φοβήσαν μᾶς σάπισε. Σὲ τέτοιες στημένες ἔρωικές κανένα λόγο περιφρακτικό. Καὶ-ή Μαίρη μοῦ ἔφριγκε μᾶ ματιά, σάν νὰ μοῦ ἔλεγε: θυμᾶσαι τὶ μοῦ ὑποσχέθηρες;

Δὲν είχε κλείσει ἀκόμη χρόνος ἀπὸ τὸ γάμο μαζί—τι εύτυχης ζωὴ νὰ τώρα—, δὲν γιὰ πρώτη φορά θέλησα νὰ δοκιμάσω ὡς ποσή είχε φτάσει καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φωτισμήν.

Ψεύτικη ἐλπίδα! Είχε χαιρένε τὸ δρόμο της. Κι' ἐγὼ τῆς είχα δώσει μᾶτε τέτοια διεύθυνσα, πῶν οὔτε ἄγγιξε. Οὔτε δὲν ἔφτανε ποτὲ ὡς τὴν καρδιά της Μαίρης. Εκαμπώθηκε πῶς δὲν κατάλαβε τὸν πρώτον μου πόνους. Καὶ σὰν ἀναγαντίστηκα ὑστερα, νὰ μιλήσω καθαρά, μοῦ ἔσκανε πάλι τὰ ίδια. Μὲ γέλωσε, μὲ κορδίδεψε, μὲ βασισάνος.

— Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι ! Είχαμε μείνει σύμφωνο νὰ μοῦ μιλήσαμες σακαλιάρας. 'Αλλά βλέπω διτεῖς ἄγγιξε. Οὔτε δὲν φέρεις ποτὲ ίδια στὸ πάθον τοῦ πάντας ποτὲ καθαρότερο. Νὰ σου πῶ λοιπὸν τὸ θά κατορθώσεις μ' αὐτά : Θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σὲ μισήσω... καὶ τότε θὰ είνε ἀδιάφορο πειρά λόγω μοῦ βραχιόλι τοῦ πάθους...

— Οχι, είτοιμσα νὰ τὸ φορῶ στὸ χέρι μου... Πειρά πειράσω τὸ λόγο μου. Φόρα τὸ βραχιόλι σου. «Ἐνα πράγμα θυμῶς μὲταπώτας ἀπὸ σένα : νὰ μοῦ δηγηγηθῆς τὴν ιστορία του, νὰ μοῦ φανερώσης πειρά ποτὲ τὸ μιστικό του. Ποιός σου τόδιος ; Είνε ἀληθινός ποτὲ πή πιλή σου, δὲν σὲ σκέπτωσα μὲ τὸ δικό βραχιόλι αὐτὸν τὸ 'Αρσάκειο ;...

— Μ' ἔχουμε μᾶ προμερή άναψφωντο :

— Σώπαινε ! Σώπαινε γιὰ τὸ θέλησα πῶ ποτὲ θέλεις ! Νά, ἀρχισα νὰ μοῦ σ' ἀγαπῶ, άρχισα νὰ σὲ θέλεις ! Μά λέξι νὰ μοῦ πῆσης ἀκάμητη. δι, τώρα πειρά πειρά δὲν είμαι μᾶς ἀρραβωναστική σου, τὸ πάντα μεταξύ μας ἔτελείσωσε !

Μὲ ἀρρησης ζαλισμένον σάν ἀπὸ κτηνήματα, καὶ κλείστηκε στὴν θάλασσα της. Ο διάβαλος τὸ φερεῖ νὰ είμαι γιὰ τὸ βγάλη τὴν ιστορία του, νὰ φωνάξω, ν' ἀπαντήσω, νὰ τρίξω τὰ δόντια καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ διγκάσω—νὰ νικήσω μὲ κάθε τρόπο. Πειρά πειράσω τὴν Μαίρης καὶ ξεψυχούσων ἀπάντησην.

Παραζαλισμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόσμου, γύνισα στὸ στίπι. 'Ηταν ἀργά. 'Η Μαίρη έκοψαταν. Τὸ φως τῆς καντήλας, μὲς ἀπὸ τὸ κόκκινο γυαλί, σκορπούσαν δέων κι έκει στὴν κάμαρα λεκέντρα σὰν ἀπὸ αἷμα. «Ἐνας τέτοιος λεκέντρος μεγάλος σκέπταζε τὸ μιστικό πρόσωπο τῆς Μαίρης καὶ ξεψυχούσων ἀπάντησην στὸ μαξιλάρι. Καὶ ἀπέξω ἀπὸ τὸ σεντόνιο είχε βγαλμένο ἔκεινη τὸ

χέρι της, τεντωμένο σάν χέρι γενκό...

Πρώτη φορά πού έβλεπε έτοι το καταραμένο στολίδι ν' αστράφτη γαλάζιο στο κόκκινο φῶς τῆς καντήλας. Καὶ ἡ Μαῖη ξυμόταν ήσυχη, ἀντοπτη, μὲ τὸ γλυκὸ σφέξιμο τοῦ φειδοῦ, χωρὶς νὰ μ' ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ ταραχτῇ, χωρὶς νὰ διασκόρπισται τὸ δινειρό της — ἄχ, ποιός ξέρει τί δινειρο!

'Η θέα ἔκεινη μ' ἐφέθισε, μὲ ἄναψε. "Ένα κόκκινο σύννεφο ηρθε καὶ στάθηκε μπροστά μου, καὶ ἡ καρδιά μου λόγχισε νά γιττά. 'Η ίδεα τοῦ ἐγκλήματος γεννήθησε ἀμέσως στὸ κεφάλι μου. Τὸ σχέδιασα μὲ γηρωγάδα ἀστραπῆς.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐστύλιστο τακτική τὴν ὥστα, οὔτε λογγάρισα τὰ κακὰ ἐπακόλουθα. "Ισος νά νόμισε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ γιλύνων ἀτ' διὰ μιὰ γάλα πάτα, Μᾶ καὶ πάλι, μήτως ἥμουν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου; Μίρτος ξέρει τί ἔκανα;

Σύμουσα στὸ κρεβάτι σιγά-σιγά. "Εσσινα, ἔπιασα τὸ φεῖδι μὲ τὸ θέα χέρι ἀπ' τὸ κεφάλι, μὲ τὸ ἄλλο ἀπ' τὴν οὐρά, καὶ δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο, μὲ τίποτε — πόσο μικρή δύναμις χρειάζεται γιά τὸ ἐγκλημα! — παρὰ ν' ἀπομακρύνω λίγο τὰ χέρια. Καὶ τσάκι! σὲ δύο τὸ βραχιόλι...

Αφροσα τὰ κομμάτια νά πέσουν ἐπάνω στὸ σεντόνι καὶ τράβηξα μὲ τῷ φόνῳ τὰ χέρια μεν. 'Ο κόρος είλεις ξυπνήστη τὴ Μαριή. Ποιὸν ἀνοίξει τὰ μάτια της, ἔβγαλε καὶ τὸ ἄλλο χέρι καὶ τὸ ἔφερε, μὲ τὴν ἀσυνείδητη ἔκεινη δύναμι ποὺ ξέρετε, στὸν τόπο τοῦ βραχιολοῦ. "Ελεύτερη Ψάχνη, βρίσκει ἔπει κάπω τὰ κομμάτια του... 'Ανοίγει τὰ μάτια της... Πετείαται ἀπ' τὸ κρεβάτι...

Σὲ μάνια ἀστραπὴ μέσα δὲν αὐτά. Σὲ μάνια ἀστραπὴ μέσα τὴν εἰδὼν μπροστά μου δοθή, ξυπλόντη, μὲ ἔντονα τρανταφύλλη πουτζάμισο μὲ δαντέλλες μαστίχες, μὲ τὰ ξανθά της τα μαλλιά χυμένα στοὺς δώμους.

* Ο φρίνης ειδόνα, καὶ πᾶς νά σὲ λησμονήσα ποτέ! Τὰ μάτια της, ὅπως τὰ είδα ἔκεινη τὴ στιγμή, μὲ παραολισθοῦν ἀπὸ τόπο χωρὶς νά μ' ἀφίνων στιγμή. Νά, καὶ τώρα τὰ βλέπω μπροστά μου. Οι βολβοί, τριβήγμενο πόσο τοὺς κανθούς, οἱ γαλανοὶ ἔκεινην βολβοί, ἀστράφαντα μαδοί, μαδοί. Καὶ τ' ἀστράφα μεγάλα-μεγάλα χύνοντα μιὰ λάμψη φωσφόρου, ἄγρια, φοβερή.

Καὶ πᾶς νά περιγράψω τὸν τόνο τῆς φωνῆς της ὅταν ἡ Μαῖη μού εἴτε:

— Μοῦ τῶσπασες... "Ενώ μοῦ τῶσπασες! Καλά λοιπόν, πάει... "Εσπασες κάθε δεσμὸ μεταξὺ μας... Φάντης ἔνας ψεύτης, ἔνας ἀνόητος, ἔνας ἐγωιστής, ἔνας περιεργός, ἔνας κακός... Νά, μάθε το, κανένας δὲν μωδώσεις αὐτὸν τὸ βραχιόλι, καμιά ιστορία δὲν είλεις, κανένας μωτικό δὲν ἔχουσθε... Τὸ φοροῦσα ἀπὸ ιδιοτροπία, τὸ ηθεία ἀπὸ ιδιοτροπία... Σὺ δύμως τῶκες ξήτημα... Μὲ βασάνισες τόδου καϊδό καὶ στὸ θητεό... "Α, σὲ μασθ, σὲ ἀποστρέφουμαι γι' αὐτὸν ποὺ ξένας... Οὐτε νά σὲ δῶ πει στὰ μάτια μου...

* Απὸ κείνη τὴ νόχτα ἔχωριστα ἀληθινά τὴ γυναικα μου. "Υστερέ" ἀπὸ δύο χρόνια βασάνισε τὴν ἔχωριστα καὶ κατά τόπους.

Ξαναταραφεύτηκε στὴν Πόλη. "Ενας φίλος μου ποὺ τὴν εἶδε τελευταία, μοῦ εἴτε πᾶς φρει πάλι ἀγώνιστα ἔνα βραχιόλι — ἔνα φειδός αὐτὸς καὶ κρυστάρι...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ... ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ !...

* Ο μέγας τραγικὸς ποιητής τῆς Γαλλίας Κορνήλιος, δὲν παρονσίαζε κανένα ἔξωετικό γνώμισα τῆς μεγαλορούντας του καὶ ἡ σηνομούλια του προξενούσε στοὺς ἄλλους... νύστα. "Οταν μάλιστα κάποτε μερικοὶ φίλοι του τὸν συνέτησαν ὅτι ἔπεσε νά μεταχειρίζεται στὴν κουβέντα του τὴ γλώσσα ποὺ ἔχει φραστεῖ τὸ δόκιμο τοῦ λαμπρά, δο ποιητής ἀπάντησε:

— Καὶ δύμως δὲν είμαι μ' αὐτὸν λιγάτερο Κορνήλιος!

* Επίσης ὁ μέγας φιλόσοφος Καρτέσιος, ὁ δόποιος ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μοναξία καὶ τὴ μελέτη, παράμενε συνήθως σιωπηλός κατά τὶς συνανταρφεῖς μὲ τοὺς φίλους του.

* Απὸ τοὺς ἄλλους μεγάλους συγγραφεῖς, δο Βιργίλιος ηταν βαρύς στὴν διμήλια του καὶ τίστετε ἐπάνω των δὲν πρόδιδε τὴ μεγαλοφύντα του.

* Ο λαμπτυγιέρος γράφει κάποιο γιὰ τὸν μεγάλο μυθογράφο Λαφοντάν, δητὶ κι' αὐτὸς είλεις παρουσιαστικό βαρύ καὶ ἀκούμφο κι' δην μποροῦσε νά μιλήσῃ μ' εὐκολία, σύντε γιὰ τὰ ἀπλούστερα πρόγαματα.

* Τέλος ὁ Γάλλος ποιητής Ντρυντέν, περιφήμος στὴν ἐποχή του γιά τοὺς στίχους του, ἀλλ' ὅχι καὶ γιά τὴ συντροφιά του, συνανταντὸν τὴν ἔλλειψιν του αὐτῆς κι' ἔγραφε στὸ ημερολόγιο του: «'Η διμήλια μου είνε ἀργή καὶ μετερδεμένη. Μὲ δυὸ λόγια, δὲν είλεις μὲτο αὐτοὺς ποὺ σκορπίζουν τὴν χάρη μὲ τὴν κονσέντη τους καὶ τὴν ξυπλήση γιὰ τὴν ἐτοιμότητα τῶν».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ἐνα ώραίο «Γκρέ διακρίνει ταϊδικὴ ἀφετῆς ἀτοδίδεται ίδια στὸν κάτιλον τῶν κοπλεσ, λόγω κοκεπαρού βεβαίως αὐτὸν δὲν τὴν σεις. Λόγω ἐπελεκτῆς μπορήση πανεῖς τὴν πηλιάν θὰ πέση, διότι ἔχει γιὰ μικρά μᾶ

ΚΟΣ

— Χορευτικὴ βεγγατα σταϊδικά μὲ ἄ—
— 'Η δις Μαῖη ω—
— 'Υπὸ ξηνῶν τοι—
— Π αρευρέθησαν—
καὶ το Π. Αλεξαν—
φρόνις ἀποτελε—

Δώρα Μιτσα—

οῦς κα—
καὶ τό—
σεις.
— Κ—
μόν,
καὶ τό—
ρες δ—
στρα.

ονφι !—
πούλου—
τοναλέ—
ρεμα—

φέρονα—
— ζεμψώ—
'Επιτει—
δης,
— Μαζα—

— Τὴν παρελθούσαν—
νότα ησαν δύναστο—
κτῆ 'Αθηναῖς γενιά—
— 'Η συγκέντρωσης—
καὶ ἔξεινησαν μὲ μου—
καὶ τῇ το Ιων. Δαμα—

— 'Η δις Ρίτα Δαμ—
αλέττα.

— Μεταξὺ τῶν κεν—
νάνων — μὲ μαδο καὶ =
Νίτσα Μ. Μελά γλυκ—
πούσιον ιδιόσυνθην, μὲ
ειμιοφρη μὲ αὔτρο σατ—
καρισμούσαν φυσιογνομί—
τουαλέττα, 'Αλ. Θεογά—
κονηστότη μὲ ἄπτρα, —
πούλου μὲ βέρ-νι, τοι—
Γουνδ. ωραία μὲ ἄπτρα—
κανάκη μαύρη τουαλέττ—
σα μὲ ἄστον σικ του—
δίς Στεφάνων ώραστά—

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

* Απὸ σήμερον μέχρι τοῦ Πάσχα, οἱ ἀποστέλλοντες ἐπ τοεπικού δραχμάς 170, τὴν ἀξίαν δηλαδή τῶν 7 'Ημερολόγη—
«Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλα τὴν λόγω «Ημερολόγια, ἐπ ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ θὰ ἔγγραφωνται συγχρόνως δωρεέ δομούται ἐπὶ ἔνα τρίμηνον εἰς τὸ περιοδικόν μας.

* Επίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπ τοῦ Εστερεικού δραχμάς 25 αξίαν δηλαδή τῶν δώδεκα (12) ἐκλεκτῶν τόμων τῆς Βιβλιοθής—
«Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλους τοὺς τέλοις τούμους καὶ σ—
νων δια γράφωνται δωρεάν συνδρομηται δι' ἔνα τετράμη—
τρο περιοδικόν μας.